

ΟΡΘΟΔΟΞΗ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΠΟΙΗΣΗ

ΝΥΛΟΣ ΘΕΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
Ι. ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ
ΔΩΡΙΔΑ-ΕΛΛΑΣ
2003

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΠΡΩΤΑΤΟΝ
Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΘΡΟΝΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
Ι. ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ

ΑΥΛΟΣ ΘΕΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

1994 - 1998

(ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ)

ΔΩΡΙΔΑ
2003

© Γυναικεία Κοινοβιακή
Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Παναγίας Βαρνακόβης
Εὐπάλιο - Δωρίδος
τ.κ. 33056
Τηλ. 26340 - 51030

ΕΤΟΣ 2003

Ἀφιερωμένο

στην Γερόντισσά μας Θεοδοσία Ἀνδρικοπούλου,
ἀγάπης καί εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν,
γιά τούς ἀγῶνες της,
“ἵνα μορφωθῇ ἐν ἡμῖν Χριστός”.

ΜΕΡΟΣ Α

Ο μυστικός αὐλός

Τοῦ Θείου ἔρωτα
τόν μυστικό αὐλό
ἀπόψε ἡ ψυχὴ μου
θά Σοῦ παίξη
καί ἄσμα ἁσμάτων
θά Σοῦ πῆ, Χριστέ,
δίχως μιά λέξη...

Καί Σύ,
πού τῆς σιωπῆς
τάφωνα λόγια
ἀκοῦς,
καί τῆς ψυχῆς τά ἱερά σκιρτήματα
τά νοιώθεις,
στεῖλε τοῦ Πνεύματος
τὴ ζείδωρη πνοή
τό Θεϊκό σου φίλημα
νά δώσης.

Τό πληγωμένο Σου ἀγρίμι
στόν Θεϊκό Σου κόλπο
μέσα,
μέρωσέ το
καί μέ τ' ἀνίκητο
μεθῦσι τῆς στοργῆς Σου,
νίκησέ το.

Πῶς νά Σέ πῶ;

Θεέ μου!
Εἶσαι Σύ,
ἡ ἀθάνατη καί λατρευτή τρυφή,
πού μ' ἀνασταίνει·
νά Σέ ὀνομάσω προσπαθῶ,
μά πάντα ἡ λέξη
μέσ στό στόμα μου φτωχαίνει...

Ἀγάπη νά Σέ πῶ;
Ἐρωτα Θεῖο; ἤ
ἄπειρη Λατρεία;
Πῶς νά Σέ πῶ;
Νυμφίό μου;
Πλάστη μου ἡ Μεσσία;

Πῶς νά Σέ πῶ;
Πατέρα μου;
Ἥλιο μου; Βασιλιᾷ μου;
γλυκειά μου ἄνοιξη;
ἀθάνατη Χαρά μου;

Πῶς νά Σέ πῶ;
Ἀστέρι μου ὀρθρινό
κρυστάλινο, ἱλαρόφωτο
γλυκό μου;
ἢ νά Σέ πῶ ὅπως εἶσαι,
Φῶς
ὅλου τοῦ κόσμου
καί δικό μου;

Πῶς νά Σέ πῶ;
πῶς νά Σέ πῶ;
Ὅπως Σέ εἶπαν
ἁγιασμένα χεῖλη
θά Σέ πῶ.
Τριαδικέ, Πανάγιε
Θεέ μου,
Σέ ποθῶ.

Λήθη

Νά λησμονήσω θέλω
τό “ἐγώ”
νά ζήσω θέλω απόψε
τό “ἐν Σοί”,
γλυκό μου ἀθάνατο κρασί,
Ἀγάπη Θεϊκή μου.

Νά ζήσω θέλω τῆς στοργῆς Σου
τό νηφάλιο μεθύσι
καί ν’ ἀφεθῶ,
γιά νά μέ πάη
σ’ ἄλλη ζήση.

Πόσο πονῶ πού Σέ πονῶ,
Πανάγιε Θεέ μου!
Χίλιες φορές
πώς Σ’ ἀγαπῶ
κι ἂν τῶχω εἰπωμένο,
χίλιες φορές
Σ’ ἔχω καί πάλι προδομένο.

Ἑσπέρα

Ἑσπέρα...
καί “ἤδη κέκλικεν”
ἡ μέρα...

Γαλήνης ὥρα!
Καί τά πουλιά
τώρα κι αὐτά
σωπαίνουν...
Μόνον τό θρόϊσμα
τῶν φύλλων
π’ ἀνασαίνουν
μέσα στά ἄϋλα
τ’ ἀνέμου χάδια,
ἀνασταίνουν
μές στήν ψυχή
τή νοσταλγία
τή δική Σου,
Ἀθάνατε Πολυαγαπημένε
Ἀγγέλων
καί ἀνθρώπων.

Ἰκεσία

Τοῦ μυστικοῦ μας Γάμου
τῇ χαρᾷ
νά ζήσω ἀκόμη μιά φορά
εὐδόκησε, Χριστέ μου,
στοῦ Μυστηρίου
μέσα τὴν τρυφή
ρόδο ἀθέατο ἡ ψυχὴ
σάν ἀνοιχτεῖ μπροστά σου.

Καί Σὺ,
τοῦ κόσμου ἀθάνατη
Ζωή,
Νυμφίε Λατρευτέ μου,
δός τό “ἐν Σοί”
νά ζήσω
καί τῆς παρθενικῆς χαρᾶς
τό Θεϊκό μεθύσι
νά μεθύσω.

“Πάτμος”

Στῆς ἐξορίας μου τὴν γῆ,
Ἦγαπημένε,
εὐδόκησε τὴν “ἀποκάλυψί” Σου
νά δεχτῶ
ἀξιώσέ με τῇ Λατρείᾳ Σου νά ζήσω,
νά συντριβῶ μπροστά Σου
καί ν’ ἀναστηθῶ.

Τοῦ ζωογόνου πόνου τό συντρόφευμα
“παράκλησις”,
αὐρα τοῦ Πνεύματος,
ἀπόσταγμα στοργῆς
στόν καρδιακό τόν διάλογό μας, Κύριε,
μές στόν παράδεισο τῆς Προσευχῆς.

Μές στή σιγή τῆς ἐρημιᾶς
ἡ Θεϊκή ἀγάπη Σου
τό ζωντανό κρασί πού στό μεθῦσι του
ὅ,τι δέν εἶσαι Σύ,
ξεχνιέται·
μέσα σέ βύθισμα ζωῆς
πεθαίνει ὁ θάνατος,
ἡ Χάρι Σου γεννιέται.

Τό τελευταίο δῶρο

Στοῦ “ἀπομεσήμερου” τήν γλυκοφώτιστη
γαλήνη,
καθώς πορεύεται ἡ ζωή μου πρός τήν
“δύση”

τό νοιώθω ἀργά, μά σταθερά
νά πλησιάζη,
σάν τήν στερνή καί πιό μεγάλη
κλήση,
τό τελευταίο δῶρο Σου, Χριστέ μου.

Εἶναι ἀλήθεια, τό ποθῶ καί τό προσμένω
κι ὅμως μπροστά του νοιώθει δέος
ἡ ψυχή μου·

εἶναι τό “Βάπτισμα”, Χριστέ μου,
τοῦ Σταυροῦ Σου.

Κι ἂν εἴπης, Κύριε, “- Δοθήτω!”
στήν μυστική “Γεθσημανῇ” μου,
ἐνίσχυσέ με γιά νά πῶ τό
“Γενηθήτω”...

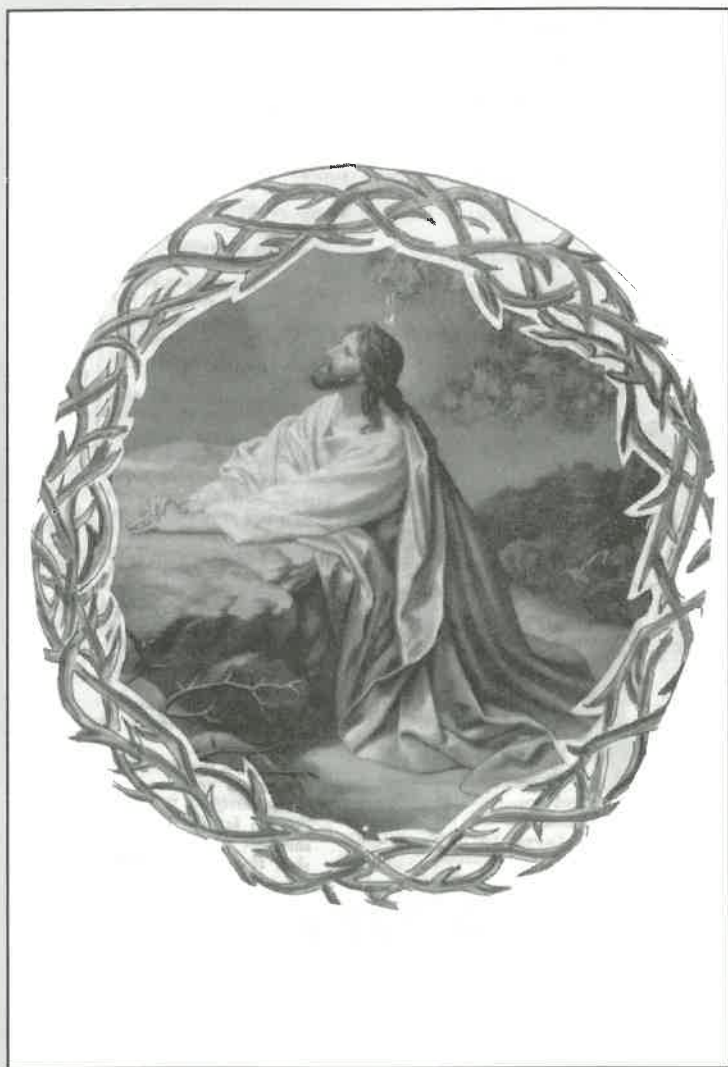
“Θεοῦ γεώργιον”

Χριστέ,
σάν χέρσα γῆ
ποθῶ τό “ὄργωμά” Σου
καί σάν λιθάρι δύσμορφο
διψῶ τό “σμίλεμά” Σου.

Καί Σύ,
Ἀγάπης θησαυρέ,
πού Θεϊκά τήν ὁμορφιά
ποθεῖς τῆς Θέωσής μου,
ὄργωσε, Θεέ μου, ὄργωσε
τό χῶμα τῆς ψυχῆς μου.

Κι ἄν μέ πονᾶς,
ὁ πόνος Σου ζωή καί λύτρωσί μου
πλουῦτος μέσα στήν φτώχεια μου
καί μυστική τρυφή μου.

Μεγάλη Πέμπτη

Θλιμμένε Πρίγκιπα τοῦ Οὐρανοῦ,
εὐλαβικά μ' ἐκστασιάζει
ἡ Θεϊκὴ εὐγένεια
κι ὁ σιωπηλὸς Σου πόνος.
Ὅσο Ἐσύ,
κανεῖς δέν ἔμεινε ποτέ
στή μοναξιά του
τόσο Μόνος!

Θλιμμένε Πρίγκιπα τοῦ Οὐρανοῦ
ἀσύνορη ἡ εὐσπλαγχνία Σου,
ἀσύλληπτη σ' ἀνθρώπου νοῦ·
ἰδρῶτα κι αἷμα
Σέ ἔκανε νά στάξης
Ἵπέρκαλλε Υἱέ Θεοῦ.

Θλιμμένε Πρίγκιπα τοῦ Οὐρανοῦ,
Σέ βλέπω μέ τήν μαβιά τήν ἀλουργίδα
τοῦ Πάθους Σου ντυμένον,
ὠχρό, καρτερικό καί πονεμένο,
Μυσταγωγό αἰώνιο
στήν πιό μεγάλη Ἀγάπη
πού ὅποιος τήν γνωρίσει,
δέ θά μπορέση περισσότερο
τίποτε πιά νά ἀγαπήση.

Νύχτα Μεγάλης Παρασκευῆς

Ἡ νύχτα ἦρθε
σπλαγχνικὴ ἀπόψε,
γιά νά ἐπουλώσῃ
τίς πληγές
πού ἄνοιξε ἡ μέρα..

Ἐπάνω στοῦ Γολγοθᾶ
τόν λόφο,
τώρα ὅλα ἡσυχάζουν!
Ἡ μάχη τῆς Ἀγάπης
ἔχει πιά τελειώσει...

Τά λάφυρά Της χαϊδεύει
θαρρεῖς μέ δέος
τ' ἄνοιξιὰτικο φεγγάρι:
Ἐναν ἄδειο Σταυρό,
τρία αἱματόβρεχτα καρφιά
στή βάσι του ριγμένα,
λίγο πιά πέρα
πεταμένο ἓνα καλάμι
μ' ἓνα σφουγγάρι ἐπάνω του
δεμένο
καί ξεχασμένοι οἱ πεσσοί
ἀπ' τῶν Ρωμαίων
τό τραγικό παιχνίδι.

Τό πιά μεγάλο
λάφυρό Της,
ὁ Ληστής,
βρίσκεται πιά ἀσφαλισμένο
στό θησαυροφυλάκιο
τοῦ Οὐρανοῦ.

Μέσα στόν κήπο
τοῦ Ἰωσήφ,
μήτε νυχτοπουλιοῦ
κραυγή γροικιέται,
μήτε πνοή ἀνέμου.
Σιωπή !
σάν πῶς ταιριάζει
σέ Θεό!

Τῆς Ναζαρέτ
ὁ ματωμένος κρῖνος
σαββατίζει μέσα
στά μυρωμένα
τοῦ θανάτου
σπάργανα.

Ἐπάνω στίς πληγές Του
ἔχει βάλει τώρα πιά
τά βάλσαμά της ἡ ἀγάπη,
πού τώρα κλαίει
σιωπηλά
κάτω ἀπό τοῦ λυχναριοῦ
τό φῶς,
στήν ταπεινή οἰκία
τῆς Μαρίας
καί τοῦ Ἰωάννη,
ὥσπου ἡ αὐγή νά φέξει...

Θεέ μου!
Ἡ ἀγάπη μου
τούς εἴκοσι αἰῶνες
δρασκελᾷ
καί ἔρχεται κι αὐτή
νά ἀγρυπνήσῃ ἀπόψε,
μαζί μέ ὅσους
Σ' ἀγαποῦν.

Μέσα στή σιωπηλή
τή νύχτα
τῆς Ἀγάπης,
ἡ βροχή τῶν δακρύων μου
πέφτει ἀτέλειωτη
ἐπάνω στά κλειστά
τά βλέφαρά Σου,
Θησαυρέ μου...

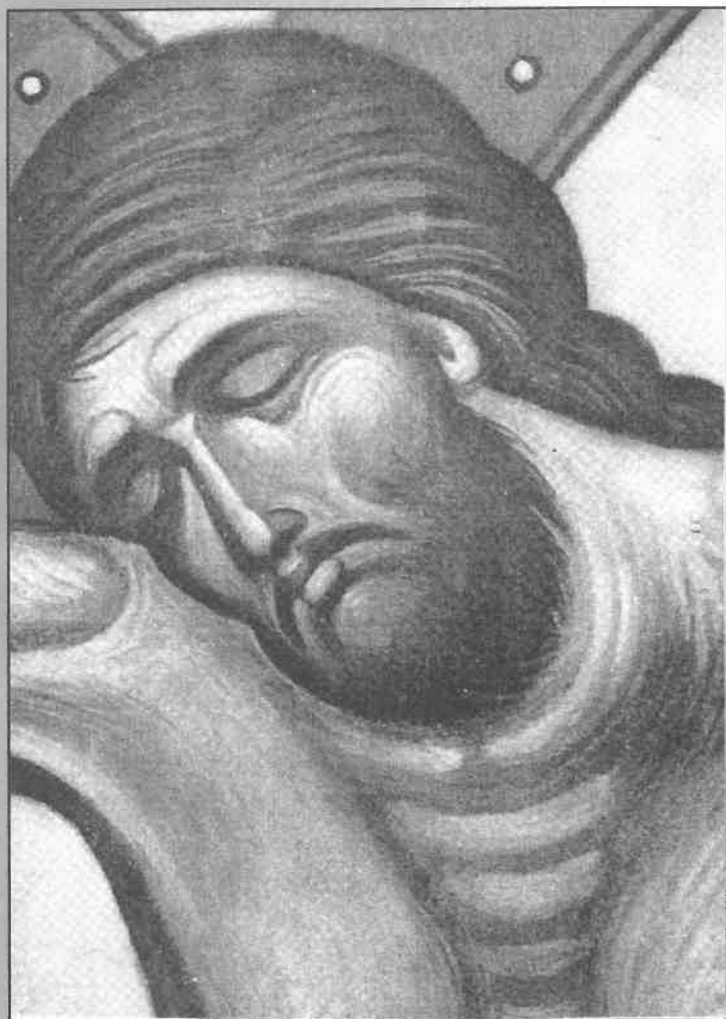
Τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου

Τίς στιγμές “τῆς ζωῆς”
πού ἡ Ἀγάπη ἀνασταίνει
τῆς ζωῆς τὴ χαρά
κι ἡ ψυχὴ δέ χορταίνει,
Πανυπέρκαλλε Θεέ μου,
μυστικά νά Σέ ζῇ,
ὁ καὺμός τῆς καρδιᾶς μου
τρυφερός θ’ ἀκουστεῖ.

Θεέ μου, ἐγὼ σάν “πηλός”
δέν μπορῶ νά χαρῶ
ὅ,τι Ἐσύ σάν Θεός τῆς ἀγάπης
χαρίζεις·
κι ἂν τὰ χέρια καλοῦν
καί τὰ μάτια ποθοῦν
νά χαροῦν τὴν Ἀγία Μορφή Σου,
ὁ “πηλός” μου στερεῖ τὴν τρυφή Σου.

Τότε αὔρα λεπτὴ
ἡ δική Σου φωνὴ εὐδοκεῖ
τὴν ἀλήθεια στὸν νοῦ μου
νά πῇ, νά θυμίση·
“-- ὦ, ψυχὴ! θάρθει κάποιος καιρός
πού τὸν πόθο θά ζήσης·
πλὴν ἀγρύπνει, μήπως σύ
ἀπὸ σοῦ μέ χωρίσεις!”

Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Στόν Ἀθάνατο Πολυαγαπημένο
(ἐπὶ τῷ Σαββατισμῷ Του)

Ἀθάνατη Ἀγάπη,
Σταυρωμένη,
τᾶδωσες ὅλα
ἐπάνω στό Σταυρό·
τίποτε πιά δέν ἀπομένει...
τόν ἄνθρωπο
τόν ἔκανες θεό!

Μυριάκριβη Ἀγάπη
πληγωμένη,
χίλιες φορές
κι ἂν τῶχω εἰπωμένο
πώς Σ' ἀγαπῶ,
χίλιες φορές
Σ' ἔχω καί πάλι
προδομένη.

Ἀσύνορη Ἀγάπη
λατρεμένη,
ἀπόψε πού “κοιμᾶσαι”
ἀποσταμένη
στόν λαξευτό τόν τάφο
τοῦ Ἰωσήφ,
τά μῦρα ἡ ἀγάπη μου
εὐλαβικά Σοῦ φέρνει.

Ἀστείρευτη Ἀγάπη
π' ἀνασταίνεις,
μέσα στή Θεϊκή σιωπή
πού σαββατίζεις,
μ' ἄφωνα λόγια Προσευχῆς
ἓνα καί μόνο σοῦ ζητῶ·
νά Σ' ἀγαπήσω εὐδόκησε
ὅσο τ' ἀξίζεις!

“... Τολμήσας ήτήσατο...”

Θεέ μου!
άνεραστη ή ψυχή μου
ἄς μή μείνη·
δέν θέλω τήν νεκρή
τοῦ τάφου τήν γαλήνη.

Νά· μοῦ δοθεῖ ποθῶ
“τό πάσχειν ὑπέρ Σοῦ”
Υἱέ καί Λόγε
τοῦ Θεοῦ.

Τούς αἰωνίους Γάμους μας
ποθῶ
νά ὑπογράψω μέ τρισύνθετο
ὑγρό,
κάτω ἀπ’ τό Θεϊκό Σου
βλέμμα·
μέ δάκρυ, ἰδρῶτα,
αἷμα...

Ἡ λογική τόν πόθο μου
σαρκάζει
κι ἡ αὐτογνωσία μέ
τρομάζει...
Συγχώρεσέ με, Κύριε!
Ποιός ὅμως μπόρεσε ποτέ
Θεῖο ἕναν πόθο νά
δαμάσει;

Πόθος

Μές στήν παρθενική σιωπή
τῆς ἐρημιᾶς
τήν ψυχοτρόφο Σου ἀγάπη
κυνηγῶ πού
μ' ἀνασταίνει.
Νά τή χορτάσω προσπαθῶ,
μά ἡ ψυχή μου πάντα μένει
πεινασμένη.

Τήν “πείνα” αὐτή,
σάν λατρευτό Σταυρό
τήν κουβαλῶ
στῆς νοσταλγίας
τ' ἀνηφόρι·
ὁ πόνος της,
τροφή βασιλική
μέσ στῆς Ἀγάπης
τ' ἀρτοφόρι.

Μές στῆς Ἀγάπης Σου
τό ἄχραντο Μυστήριο
ποθῶ
ἕνα “Κολοσσαῖο”
μέσα γιά νά
χτυπηθῶ·
τήν τέλεια θυσία
μου νά ζήσω
καί ν' ἀγαπηθῶ.

Ποθῶ
στῶν Τριῶν Παίδων τό καμίνι
νά ριχτῶ,
γιά νά Σοῦ ψάλλω μέσα
τοῦ Θείου Ἑρωτα
τόν πύρινο ψαλμό.

Ποθῶ,
μιά φυλακή
πού θά μ' ἐλευθερώση
ἀπό τήν φυλακή τοῦ “Ἐγώ”
τή ζοφερή.
Μιά φυλακή
πού τό κορμί μου θά σκλαβώση
καί θά ἐλευθερώση
τήν ψυχή.

Ποθῶ
ἕναν “Σταυρό”
νά καθηλώση
τήν ἀγκαλιά μου
πάντα γιά Σένα
ἀνοιχτή
σέ ἕνα δόσιμο
ἀσύνορο
καί ἀσύλληπτα πλατύ.

Πάτερ, ἄφες...

Πάτερ ἄφες,
εἰ καὶ “οἶδα τί ἐποίησα”·
τῆς πενίας μου τό βάθος
ὥς Θεός, Σὺ μόνος οἶδας·
κι ἂν Σοί ἐθλιψα,
Σοί λατρεύω Θεέ μου μόνον
καὶ ἐξεζήτησα.

Ἄναξ, ἄνες·
συντριβὴν μὴ ὑπερίδης
καὶ δακρύων τὰς ροάς,
τὴν ἐκζήτησιν ἐλέους
διὰ τὰς πτώσεις τὰς πολλές.

Σοί λατρεύω, Ἰησοῦ μου,
καὶ τὴν ἄφεσιν ζητῶ,
Σὺ θεράπευσον τὸν νοῦν μου,
τῆς ψυχῆς τ' ὀλισθηρόν.

Στόν πληγωμένο μου Θεό

Μυριάκριβη, μονάκριβη
λατρεία τῆς ψυχῆς μου,
ἀλλάλητέ μου στεναγμέ,
ζωή Σύ τῆς ζωῆς μου.

Ἀνέγγιχτη ἡ ἀγάπη Σου
κι ὁ λόγος τὴν πληγώνει·
μυσταγωγός της ἡ σιωπή
πού τ' ἀδηλα δηλώνει.

Σήμερα νοιώθω “Ἰωσήφ” *
πού πάνωθὲ του γέρνεις.
ὦ, πληγωμένε μου Θεέ,
ὥς πότε θά ὑπομένεις;

Καθὼς Σέ νοιώθω, Ἀτίμητε,
στόν ὦμο μου γερμένο,
λατρεία μου καὶ θῦμα μου,
τόν διχασμό μου κλαίω.

Γιὰ μέ ὥς πότε, Ἀθάνατε,
“νεκρός” θά παραμένεις;
ἀνάστα, ὦρα ἱε μου Χριστέ,
κι ἄλλο, μὴν περιμένεις.
Ἀμήν.

* Τῆς Ἀριμαθαίας

Προσευχή τοῦ Μεγάλου Σαββάτου

Τάφος κατέχει Σε Χριστέ,
ζοφώδης ἡ ψυχὴ μου·
ἀνάστα, Ζωοδότα μου,
ζωὴν δός τῇ ζωῇ μου.

Θανάτωσον τόν θάνατον
ὅς καί μέ διακατέχει·
ἀνάστησόν με εἰς ζωὴν
ἢ τὴν χαράν ἐνέχει.

Σπλαγχνίσθητι, ὦ, Πλάστα μου,
τὴν ἄφατον πενίαν,
τὴν στέρησιν τὴν ἀπὸ Σοῦ,
τὴν ἄκραν ἀθυμίαν.

Ἐμὴν ψυχὴν ἐν μνήματι
κειμένην ἁμαρτίας,
μνήσθητι καὶ ἀνάστησον
Θεέ τῆς εὐσπλαγχνίας.

Συνάντησις

Μεταμεσονύκτια σιγή
παρθενική ή νύχτα·
μυσταγωγία μυστική,
σμίγει ή Χάρις κι ή ψυχή
σέ θεία άρμονία.

Κλαυθμός αγάπης ό ψαλμός,
Χερουβικό ό λυγμός μου
σύμβολο Πίστης ή κραυγή
“ό Κύριός μου καί Θεός μου”.

Μές στήν ψυχή μου ιερουργείς
Έσύ, ω Θεία Άγάπη
“έν άλαλήτοις στεναγμοίς”
καθώς θωρείς τής συντριβής
τ’ άθώρητά μου βάθη.

Ζέσις αγάπης καί ζωής
τής Χάριτός Σου δώρα·
τά δάκρυα άργοκυλοῦν
στοῦ πόνου μου τήν ώρα.

Μέσα άπ’ τόν πόνο ή ζωή
κι άπ’ τή ζωή, ό πόνος
ή έξουθένωσις τρυφή·
έπάνω στό Σταυρό μαζί·
Σύ ήσουν μόνον Μόνος...

Ἡ ἀγάπη Σου

Ἀνίκητη ἡ ἀγάπη σου, Χριστέ μου!
νά τήν νικήσω, μιά ζωή
τό προσπαθοῦσα·
ὅ,τι Ἐσύ μισοῦσες, τό ἀγάπησα
κι ὅ,τι ἀγαποῦσες Σύ, μισοῦσα.

Μά ποιός μπορεῖ, Ἐσταυρωμένη
Ἀγάπη μου νά Σέ νικήση;
μαζί Σου κι ἂν ἐπάλαιψα ἀπεγνωσμένα
τήν ἥττα μου ἀγάπησα, Ἀνίκητε,
κι ὅ,τι δικό μου, τῶδωσα σέ Σένα.

Στόν Θεϊκό Σου κόλπο μέσα
κλεῖσε μέ τώρα, Εὐμενέστατε,
ὅπως καί νᾶμαι·
τά κρίματά μου Σύ λησμόνησε,
κι ἄφησε μένα
νά θυμᾶμαι...

Θεοφάνεια

Στῆς Θείας Σου ἀγάπης τὰ πελάγη,
αὔρες φυσοῦν τοῦ Πνεύματός Σου.

- ὦ, Θεογέννητη ψυχὴ μου!
ἄνοιξε ἀπόψε τὰ φτερά σου,
τὰ στήθεια πλάτυνε, φτωχή μου,
γιά νά χωρέση ἡ χαρά σου.

Σέ ὑπερκόσμια ἀγαθὰ μέ πᾶς,
πού ἱριδισμοί τῆς μιᾶς Ἀγάπης εἶναι·
ἀσύνορη πορεία κι ἄνοιγμα
Θεοφανείας μυστικῆς ὥσάν,
πού τῆς ψυχῆς ξυπνᾷ ἡ ἀφή
στῆς Χάριτός Σου τ' ἄγγιγμα.

Στόν κόσμο τῆς ἀγάπης Σου
τηροῦνται ἄγνωστα μεγέθη,
ἐκεῖ ἡ ψυχὴ, μικρός θεός,
Σέ ψαύει, Σέ θώπεύει·
ἐκεῖ ἡ πατρότης Σου ἔρωτας
καί νηφαλία μέθη.

Στό Πανάγιον Πνεῦμα

Αὐτοζωή ἀθάνατη
τὴν μυστική Σου φλέβα
σάν συναντήσω την, Θεέ,
καθὼς Σ' ἀναζητάω,
πίνω καὶ πίνω ἀχόρταγα
καὶ ὅλο καὶ Σέ διψῶ.

Λατρεία μου ἀσύνορη,
ἀσίγαστέ μου Πόθε,
ὅποιος Ἐσένα νοιώθει,
μέσα του σβύνουν, χάνονται,
ὅλοι οἱ ἄλλοι πόθοι.

Θεογενεῖς καὶ ζεῖδωρες
αὔρες τοῦ Πνεύματός Σου
Θείας στοργῆς ξεχείλισμα
σέ ἄφατη πενία·
Δεσποτική ἢ ξενία...!

Παράκλητε, Παράκλητε,
“ὁ ἐντυγχάνων ὑπὲρ ἐμοῦ
ἐν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις”,
εἰς τὴν πικρίαν ἀντίδοτον
ἢ παρὰ Σοῦ γλυκύτης.

Δυό λέξεις

Θεέ μου!

Ἄν θά σωπαίναν ὅλες οἱ φωνές
καί γύρω μου κι ἐντός μου,
καί μέναμε ἐμεῖς οἱ δυό,
ἐγώ καί Σύ, ὁ Θεός μου,
εἶχα σκεφτεῖ γιά νά Σοῦ πῶ
πολλά καί νά ζητήσω·
σάν ὅμως Σ' ἔνοιωσα Χριστέ,
τό "ἄφες" καί τό "Σ' ἀγαπῶ"
μπόρεσα μόνον, "Ἡλιε μου",
γιά νά Σοῦ ψιθυρίσω ...

Στοχασμοί Προσευχῆς

Ἡ τῆς ψυχῆς πανίερη
καί μυστική μέ Σένα
συζυγία, Ἀθάνατε
Νυμφίε μου Χριστέ,
κι ἡ Θεϊκή Σου παρουσία
σάν αἴσθησι ψυχῆς,
συνθέτουν τήν μοναδική
τῆς ὑπαρξῆς μου πεμπτουσία.

Ἄν καί κακέκτυπο
τῆς πρώτης ὁμορφιάς μου,
τό Πρόσωπό Σου, ὦ Ἀγάπη,
“ἀπ’ ἐμοῦ οὐκ ἀπεστράφης”
συμπόνεσες τήν “ἄφατη πενία”
γιατί Ἐσύ Μόνος γνωρίζεις
πόσο ἀπό Σέ μ’ ἀποστερεῖ
ἡ τῶν παθῶν μου δυσμορφία.

Ἐπόθησα τήν πρώτη ὁμορφιά μου
καί τήν πρός Σέ, ἀγάπη μου
τήν πρώτη
νά ξαναγενηθῶ ἐπόθησα
στό Φῶς Σου,
ἀστείρευτε τοῦ κόσμου
Φωτοδότη.

Μετρίασε τήν στέρηση, Ἄκριβέ μου,
γιατί πλανεύτρα ὁμορφιά κι ἄν μέ
κυκλώνει,
βαρειά τήν ξενιτειά μου νοιώθω·
καί τώρα πού τό “λιόγεμα”
σιμώνει,
κρυφή χαρά μέσ στήν ψυχή μου κλώθω,
τόν γυρισμό στή Θεϊκή Σου ἀγκάλη.

Ἄγρυπνία

Στῆς θλίψης μέσα τὴν ὁμίχλη
βρέθηκε ἀπόψε ἡ ψυχὴ μου·
σέ ἀλμυρὴ δακρύων θάλασσα
“κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου”.

Μέσα στὴν νύχτα τὴν παρθενικὴ,
ἄγρυπνος κυνηγός,
Πανάγιον, παμπόθητον
καί λατρευτὸ μου “Θήραμα”,
τά ἴχνη Σου ἀναζητῶ
γιά Σένα ἀπόψε ἄγρυπνῶ.

Θά Σέ φωνάξω μ’ ὅλα
τῆς ἀγάπης τά ὀνόματα
τὴν ἱερὴ σιωπὴ τῆς νύχτας νά ραγίσω
καί σάν ζητιᾶνος πεινασμένος
στό χῶμα κάτω θά καθήσω,
τὴν “πεῖνα” μου γιά Σένα
νά θρηνήσω.

Τά οὐράνια, τὴν γῆ,
τά καταχθόνια,
μέ τὸν φτωχό μου νοῦ
θά τά χτενίσω,
μήπως Χριστέ μου Μυριοπόθητε,
κάπου Σέ συναντήσω.

Τίς ἁμαρτίες μου τίς ἄπειρες,
μέσα στά δάκρυα θά πνίξω
τήν θύρα τοῦ ἐλέους Σου
ἴσως καί τότε νά ἀνοίξω,
γιά νά ἐξέλθης σπλαγχνικά
τόν “κυνηγό” νά αἰχμαλωτίσης,
στήν Θεϊκή Σου ἀγκαλιά
“θήραμα” αὐτόν νά κλείσης.

Ἀμήν.

Ἄγγιγμα

Τῆς μυστικῆς Θεολογίας τόν αὐλό
φέρε στά χεῖλη, ὦ ψυχὴ μου!
Τά λόγια ἀπόψε ξεψυχοῦν,
Θεόσδοτη “μονογενῇ” μου,
καθὼς τό Πνεῦμα πνεῖ
καί μέσ στά σπλάγχνα σου τρυφή
πρωτόγνωρη γεννάει.

Ν’ ἀναπαυθῇ ἐπάνω σου
ἀλλοίμονον ὅμως, δέν μπορεῖ
τό Πνεῦμα τό Πανάγιον,
ταλαίπωρη ψυχὴ μου·
σκληρὴ ἡ περηφάνεια σου!
Ἄν ἔχεις ἄλλα δάκρυα,
κλᾷψε, “μονογενῇ” μου...

“Πνεῦμα ὁ Θεός”

Ἄγρυπνη καὶ ἀκοίμητη
Ἀγάπη τῆς ψυχῆς μου·
Θεέ μου! Πνεῦμα Ἅγιον,
Ἀθάνατη πνοή μου
Σύ “ ὅπου θέλεις πνεῖς”,
Ζωή ὅλου τοῦ κόσμου·
Ἀγγέλων Σύ ὁ Λατρευτός,
μά καὶ Θεός δικός μου.

Σύ “ ὅπου θέλεις πνεῖς”,
καὶ τίς χορδές τῆς ταπεινῆς
καρδιᾶς μου, Σύ ἀγγίζεις·
στὶς ἄυλες φλέβες τῆς ψυχῆς,
τόν ποταμό τῆς ζωντανῆς
Ἀγάπης μεταγγίζεις.

Θεέ μου! Πνεῦμα Ἅγιον,
Παράκλησι, τρυφή μου·
Σύ μόνος συμπορεύεσαι
στή μυστική ζωή μου.

Οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶναι κοντά,
κι ὅμως πολύ μακριά μου·
γιά Σένα ἐγεννήθηκα,
Οὐράνιε Βασιλιᾷ μου.

Στό λυκόφως

Αὔρα λεπτή ἢ αἰσθησὴ Σου, Θεέ μου,
μέσ στο λυκόφως κάθε δειλινού·
Φῶς ἱλαρόν καί λατρευτόν μου,
Φῶς ὅλου τοῦ κόσμου καί δικό μου.

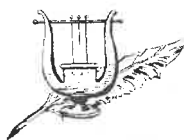
Τότε, καθώς τό Πνεῦμα Σου ἀγγίζει
τή “λύρα” τῆς ψυχῆς μου Θεϊκά,
ἀγάπης Θείας ξεκινάει,
μέλη νά παίζη μυστικά.

Λύρες καί ἄρπες ἔχουν κ’ οἱ Ἀγγέλοι
γιά νά Σοῦ παίζουν τ’ Ὠσαννά·
ὅμως γλυκόφθογγη χορδή τοῦ πόνου
τ’ ἀνθρώπου μόνον ἔχει ἡ καρδιά.

Κι αὐτό γιατί μακρυνά Σου πληγωμένη
τή νοσταλγία Σου ἀδιάκοπα τή ζεῖ,
καί σάν τόν πλάνητα λυράρη
Σοῦ παίζει, κλαίει, Σέ καλεῖ.

-- Ἐλα Ἐσύ, πού ὅλα τά ὀνόματα κι ἄν πῶ,
ποτέ δέ θά μπορέσω ταιριαστό
κάτι νά βρῶ γιά Σένα·
Ἐλα, κι ἐλέησε κι ἐμένα.

Ἀμήν.

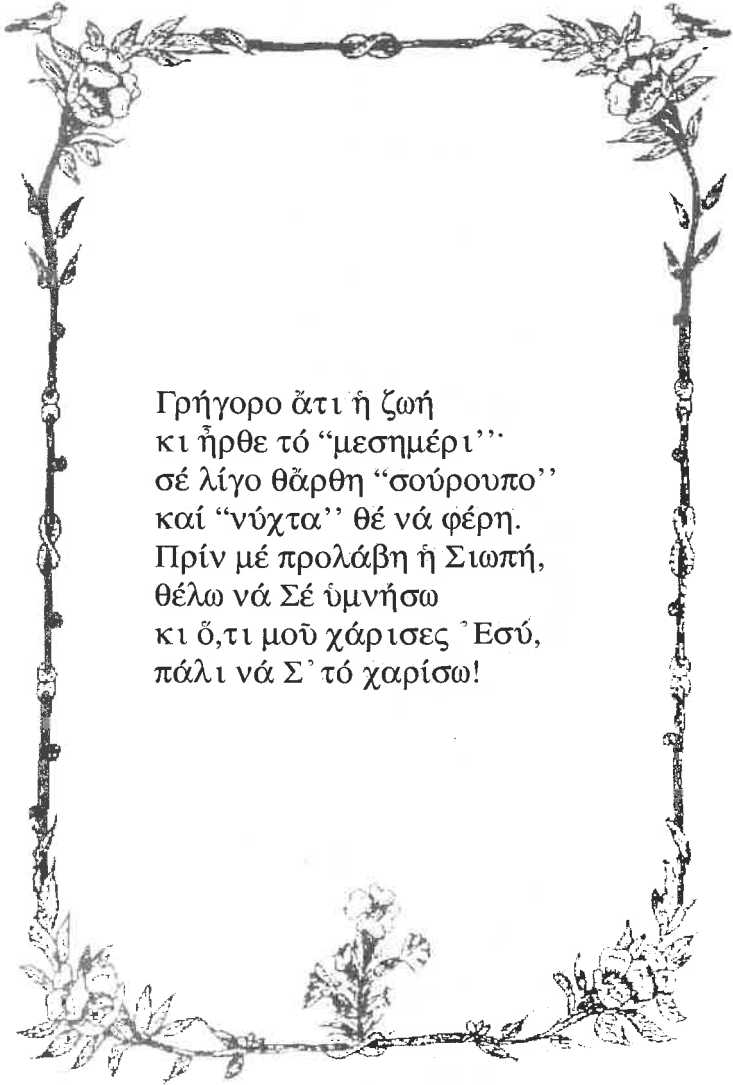

ΜΕΡΟΣ Β

*Κ*υττῶντας πρὸς Ἀνατολάς...

“ Ἐμνευσμένο ἀπὸ τὴν προσδοκία
καὶ τὴν νοσταλγία τῆς αἰωνιότητος μαζί Του.”

Γρήγορο ἄτι ἡ ζωὴ
κι ἤρθε τό “μεσημέρι”·
σέ λίγο θᾶρθη “σούρουπο”
καί “νύχτα” θέ νά φέρη.
Πρίν μέ προλάβη ἡ Σιωπή,
θέλω νά Σέ ὑμνήσω
κι ὅ,τι μοῦ χάρισες Ἐσύ,
πάλι νά Σ' τό χαρίσω!

Προσμονή...

Τώρα πιά
πού τό σούρουπο φθάνει
καί ἡ Θεία γαλήνη
στήν ψυχή μου σταλάζει,
δέν φοβᾶμαι τήν “νύχτα”
πού γλυκά πλησιάζει.

Ὅλα ἡμερα ἀνασαίνουν
τρυφερά τυλιγμένα
στήν δική Σου στοργή·
μακρυά ἀπ’ τόν φόβο
ὅλα γίναν εἰρήνη,
ριγηλή προσμονή.

Ἰερή ἡ σιωπή·
λές σιωπᾶ ὅλη ἡ γῆ,
καί ἀνέμου βοή
δέν γροικιέται·
ὦ, Χριστέ μου!
μεγάλη ἡ στιγμή
πού μαζί Σου
κανείς συναντιέται!

Τόν λευκό τόν χιτῶνα
πού μοῦ ὕφαν’ ἡ Χάρις
φορῶ,
καί τήν μέση εὐτρεπίζω
μέ περίζωσμα Πίστης·
τό λυχνάρι μου ἀνάβω
μέ φῶς ἱλαρό,
καί στήν θύρα προσμένω
τοῦ Ἐλέους Σου μύστις.

Ἀπόμακρα φῶτα

Σέ στοχασμούς γαλήνιους
ἀπροσδιόριστους
μέ φέρνουν,
τά φῶτα τά ἀπόμακρα
μιᾶς πολιτείας σάν κυττάζω
καί πόθοι ἱεροί
μέ συνεπαίρνουν.

Μές στήν ψυχή μου ἀναδεύεται
κάτι σάν μιᾶ χαμένη
ἐνθύμηση
πού γεύση πόνου
κάποτε
μέσ' στήν ψυχή μου εἶχε ἀφήσει,
σάν νοσταλγίας μυστικῆς
ἀφύπνηση.

Κάτι σάν χωρισμός
ποῦναι μαζί ξεκίνημα
γιά κάτι ὑπέροχα
τό νέο·
μιᾶ ἐγκατάλειψη
τῆς γῆς αὐτῆς,
καί ἓνα πέρασμα
στοῦ πνεύματος τόν κόσμο
τόν ὠραῖο.

Τότε, πού ή ψυχή μου
στό Θεϊο Σου κάλεσμα
τόν κόσμο τοῦτον
πίσω της θ' ἀφήνει,
κι ή τελευταία εἰκόνα του
χλωμή τήν λάμψη της θά δίνει,
ἀξίωσε με Κύριε
τ' ἄκτιστο Φῶς Σου ν' ἀντικρύσω.

Ἐπιστροφή

Μέσ' τήν γλυκειά
καί τρυφερή σιωπή Σου
νά βυθιστῶ ποθῶ,
σ' ἔνωση μυστική
κι αἰώνια μαζί Σου,
νά θεωθῶ.

Στήν ἀκοή μου μόνον
ὁ παναρμόνιος ἦχος
τῆς θεϊκῆς φωνῆς Σου
ᾧς φθάνει,
καί κάθε μνήμη, ἦχος ἢ εἰκόνα
τοῦ κόσμου τούτου
ᾧς πεθάνει.

Στίς ἀχραντες πηγές
τῆς θείας Σου Ἀγάπης
ὁδήγησέ με,
κι ἐκεῖ,
νά ξεδιψάσω
ἄφησέ με...

Αἴσθηση ψυχῆς

Στῆς χειμωνιάτικης τῆς νύχτας
τὴν παρθενικὴ σιωπῇ,
καθὼς τὰ σύννεφα κυνηγημένα
ἐμπρός
ἀπ' τό φεγγάρι τρέχουν,
μιὰ ριγηλὴ ἀπροσδιόριστη
αἴσθηση
τῆς Θεϊκῆς Σου παρουσίας,
σέ νοσταλγία τρυφερή
μέ καθηλώνει
μὰ ἡ φυλακὴ τῆς ὕλης
μέ πληγώνει.

Τότε,
στὴν λυγμικὴ μου προσευχή
ἀλλάλητος ὁ στεναγμός
τοῦ Πνεύματός Σου,
μοῦ ψιθυρίζει
σάν αὖρα θεῖα μῦρα
φορτωμένη·
-- Μὴ κλαῖς!
Μάθε νὰ ζεῖς μέ τὴν ψυχή,
νύμφη ἀγαπημένη·
μ' αὐτὴν νὰ Μοῦ μιᾶς,
νὰ ξεδιψᾶς ὅταν διψᾶς,
καί σάν πεινᾶς,
νὰ Μὲ χορταίνεις.

Ἄπ' τόν φθαρτόν τόν κόσμο
τοῦτο, ξένη νά διαβαίνεις,
κι ἄγρυπνη πάντοτε
τόν ἔρχομό Μου
νά προσμένεις...

“ Ἐδίψησέ Σε ἡ ψυχὴ μου”
(Ψαλμ. 62ος)

Ἕνας χρόνος,
δύο χρόνια,
δέκα χρόνια,
ἐκατό.
Μιά ζωὴ μικρὴ
κι ὅμως μεγάλῃ!
Ξένου τόπου ὁμορφιές
τῆς γῆς τὰ κάλλη
Σέ διψῶ, Θεέ μου,
Σέ διψῶ!

Ἕνας χρόνος,
δύο χρόνια,
δέκα χρόνια,
ἐκατό.
Μακρυνό ταξίδι,
μακρυνό...
μέσ' τὰ χεῖλῃ μου
τό δάκρυ ἄλμυρό.
Σέ διψῶ, Θεέ μου,
Σέ διψῶ!

Ἕνα χρόνο,
δύο χρόνια,
δέκα χρόνια,
ἐκατό.
Μέ τὰ γόνατα στό χῶμα
Σέ ζητῶ...

Θεέ μου!

Θεέ μου!
τρυφή μου
καί ἴαμα,
ἀνάσα γλυκειά
τῆς ψυχῆς μου,
τοῦ Ἐγώ μου
μαστίγωμα,
περηφάνειας μου σύντριμμα...

Θεέ μου!
τραγούδι γλυκό μου,
χαρᾶς παραλήρημα
θρηνολόϊ κρυφό
τῆς καρδιᾶς μου
καί μίλημα.

Θεέ μου!
νοσταλγία μου
ἀτέλειωτη.
Χορτασμέ μου
καί πεῖνα
ἀφανέρωτη.

Θεέ μου!
Λευτεριά
καί σκλαβιά μου
ἄσύννορη.
Δύναμή μου ἀνίκητη,
ἐξουθένωση λατρευτή
καί ἀνείπωτη.

Θεέ μου!
μελιτόγευστο ἐντρύφημα
τῆς ψυχῆς μου,
πικρά κι ἄψινθος
τό παράπονο
τῆς σιωπῆς Σου.

Θεέ μου!
Ὁ Σταυρός Σου
χαρά μου
καί καύχημα
στοῦ γυρισμοῦ
τό ταξίδι,
τῆς ἀγάπης Σου
ὄχημα.

Ο τελευταῖος πόθος

Μέσα στίς μέρες καί στίς νύχτες
πού περνῶ,
καθώς ἡ ζωή μου ταξιδεύει
μέσ' τόν χρόνο,
πρωτόγνωρο δοκίμασ' ἡ ψυχὴ μου
πόνο,
σάν ἀπό βέλος Θεϊκό.

Ἀγάπησα αὐτό πού μέχρι χθές,
μισοῦσα,
καί ἀπό πόθο ἔκλαψα
γι' αὐτό,
πού προσευχόμεουν πρὶν,
ποτέ νά μὴ συμβῇ
τόν πόνο τοῦ Σταυροῦ Σου
ἀπωθοῦσα,
καί νοσταλγοῦσα
μιάν ἀκύμαντη ζωή.

Τώρα,
τήν δόξα τοῦ Σταυροῦ Σου
λαχταρῶ
καί τόν γλυκό τόν φόρο τῆς ἀγάπης Σου
ποθῶ νά τόν πληρώσω
τήν ἀκαρπία τῆς ἀγάπης μου
θρηνῶ,
γιατί ἐνῶ τά πάντα Σοῦ χρωστῶ,
δέν ἔχω τίποτε νά δώσω.

Παρηγοριά μου μυστική,
“ὁ ὀβολός” πού ἔδωσες στὸν Πέτρο
νά πληρώση.
Πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ
ἂν δέν δοθῇ ἀπὸ Ἑσέ,
νᾶχη κάτι μεγάλο κάποιος
γιά νά δώση;

Τά δῶρα

Μέ αγωνία ἔψαξα
στό τώρα καί στό χθές,
στό σήμερα, στό πίσω,
νά βρῶ κι ἐγώ κάτι καλό
δικό μου νά χαρίσω
σέ Σένα, Χιλιοπόθητε,
ὅταν μέ Θεῖο νεῦμα Σου
κοντά Σου θά γυρίσω.

Δέν βρῆκα τίποτε μέσα
στήν στεῖρα ἔρημο
τῆς ἄγονης ψυχῆς μου
γι' αὐτό,
καί ἔκλαψα πικρά
τήν ὥρα αὐτή τῆς προσευχῆς μου,
καί εἶπα·
-- Ἐλέησέ με, Κύριε!
κι εὐδόκησε ὁ πόνος μου
τό μάργαρο νά χύση,
μαργαριτάρι νά γενῇ
γιά νά Σοῦ τό χαρίση.

Κι ἂν μέ τήν Χάρι Σου
λίγα διαμάντια ἀπό ἰδρῶτα
στήν δική Σου διακονία
χύσω,
κι ἂν μ' ἀξιώσεις ἀπ' τό αἶμα
τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ κορμιοῦ
κάποια ρουμπίνια πορφυρᾶ
νά ἀποκτήσω,
πόση χαρά γιά μέ,
“τά Σά ἐκ τῶν Σῶν” νά σοῦ χαρίσω!

Σούρουπο πιά...
καί σάν τόν ἥλιο
βιάζομαι, μέσα
στήν ἀγκαλιά τήν Θεϊκή Σου
νά βυθισθῶ νά δύσω,
γιά ν' ἀνατείλω στήν ἀνέσπερη
ἡμέρα τήν δική Σου,
καί τῆς Ἀγάπης Σου τό ἄφατο
μεθύσι νά μεθύσω.

Θεέ μου Πρωτομάστορα

Θεέ μου Πρωτομάστορα
τό πήλινο κορμί μου
ἀκόμη νοιώθει πάνω του
τό πλαστουργό ἄγγιγμά Σου.

Τό βλέμμα Σου μέ χᾶϊδενε
σάν μ' ἔπλαθες μ' ἀγάπη
καί μέ γλυκοζωγράφιζες
σάν τήν δική Σου εἰκόνα.

Ἀπ' τήν καρδιά μέ ἄρχισες
καί Σέ χιλιολατρεύει;
ἤ ἀπ' τόν νοῦ τόν ἄπιαστο
πού πάντα Σέ γυρεύει;

Ἀκόμη μέσ' τά στήθια μου
ή θεϊκή πνοή Σου
καί στήν ψυχή τήν αὐλή
τό θεϊκό φιλί Σου.

Μ' ἄν τό κορμί μαστόρεψες
μέσ' τήν βαθειά μου νάρκη,
δεκάδες χρόνια προσπαθεῖς
νά μοῦ σμιλέψεις τήν ψυχή
μέ τέχνη καί μεράκι...

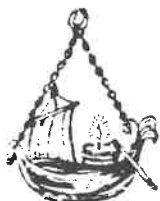
Τό “ταξίδι”

Ω, τό ταξίδι τό στερνό
αυτό,
πόσο τήν σκέψι μου γεμίζει!
τό κάθε τί τριγύρω μου
καί μέσα μου,
σάν μυστικό γλυκό
μοῦ τό θυμίζει.

Όταν μάτια ὄνειρα
χαλκεύουν ἀλυσίδες
γιά νά μέ δέσουν
μέ τήν γῆ,
τοῦ ταξιδιοῦ ἡ μνήμη
αὐτή,
μοῦ ψιθυρίζει·
-- Στό ψέμμα πόρτα
μήν ἀνοίγης,
θυμίσου το,
θά φύγεις!

Όταν ὁ πόνος
ἔρχεται
καί ἡ ψυχή μου
κλαίει,
θεία φωνή παρηγορεῖ
καί μυστικά
τῆς λέει·
-- Σέ ἀπελπισιά
τήν πόρτα μήν ἀνοίγης.
Μή κλαῖς! Θά φύγεις!

Τίς ὥρες τίς παρθενικές
πού “μ’ ἀλαλήτους στεναγμούς”
τό Πνεῦμα τό Πανάγιον
“ὑπέρ ἡμῶν ἐντυγχάνει”,
Θεέ μου!
ἀκούω στοργική
τήν προτροπή Σου·
-- Γρηγόρησον, ἡ ὥρα φθάνει!

Νυχτερινό

Σιωπή παρθενική βαθεία,
ἀνέγγιχτη γαλήνη·
μέσα στής νύχτας τήν καρδιά
ἀνοίγει ἡ ψυχὴ πανιά,
Γνωστὲ μαζί καὶ Ἄγνωστε,
γιά νά Σέ συναντήσῃ.

Στό δάκρυ μέσα, λούζομαι
ὁ πόνος μέ στολίζει
κι ἡ συντριμμένη μου καρδιά
τά μῦρα ἀναβλύζει
πού θά Σοῦ φέρω, Κύριε,
δῶρο φτωχό ἀπόψε.

Κι ὅταν στά πόδια Σου βρεθῶ,
τό ωραιότερο θά πῶ
πόνου γλυκό Δοξαστικό
στήν Ἁγία Σου Ἀγάπη,
πού χρόνια τώρα πλήγωνα,
κι ὅμως γι' Αὐτήν ἐζοῦσα.

“ Οψίας δέ γενομένης...”

“Οταν ἡ ζωὴ μου στό γέρμα φθάσει
κι ἐπάνω στὸν σταυρό τὰ χεῖλή μου
“τετέλεσται” φωνάξουν,
πρίν τό σκοτάδι τῆς νύχτας προφθάσει,
Ἐσύ, Θεέ μου Ἀγαπημένε, θέ νάρθῃς
ἀπ’ τὸν σταυρό γιὰ νά μέ κατεβάσεις.

Σάν ἄλλος τῆς Ἀριμαθείας Ἰωσήφ
μέ τὴν σινδόνα τοῦ ἐλέους Σου
εὐσπλαγχνικά θά μέ τυλίξης,
καί στήν ψυχὴ μου τὴν πολύπαθη
τό θεϊκό Σου φίλημα θ’ ἀφήσεις
κι ἀθάνατη ζωὴ θά μεταγγίσεις.

Κι ἂν τό “διψῶ” πολλές φορές θάχω φωνάξει
γιὰ τὴν ἀγάπη Σου θά εἶναι εἰπωμένο·
κι ἂν τό “ἡλί ἡλί λιμᾶ σαβαχθανί”
μέσ’ τὸν ἰδρῶτα καί τό δάκρυ θ’ ἀκουσθεῖ
ἀπ’ τὴν ἀσύνορη ἀγάπη Σου
ἄς εἶν’ Χριστέ συγχωρεμένο.

Μέσ’ τὴν πλημμύρα τῆς θείας στοργῆς Σου
νά θυμηθεῖς ποτέ δέν θά θελήσεις
πὼς ἡ ἀδύναμη κι ἀμαρτωλὴ ψυχὴ μου
δικαίως ἔπαθε σάν τὸν Ληστή·
σαββατισμό γλυκό ἄς μοῦ χαρίσεις,
καί στήν χαρὰ τοῦ Οὐρανοῦ ἄς μ’
ἀναστήσεις.

ΜΕΡΟΣ Γ

Πορεία μέσ' τόν χρόνο

Πορεία μέσ' τόν χρόνο

Πέρασαν ἐποχές πολλές,
καιροί μεγάλοι,
σπαρθήκαν οἱ ἀγροί
ἀμέτρητες φορές
καί θημωνιές στηθήκανε
χρυσές,
σειρά ἀπό καλοκαίρια.

Μαστίγωσαν τή γῇ
πολλές φορές
βροχές κι ἀγριοκαίρια
π' ἀφήσαν τά ἀχνάρια τους
στά γερασμένα ἀρχοντικά,
καί στά παλιά τά πέτρινα
ξωκκλήσια.

Ὁ χρόνος κούρνιασε
μέσ' τίς βαθειές ρυτίδες
τοῦ προσώπου μας
σάν νυχτοπούλι
πού μέ μακρόσυρτο σκοπό,
φέρει ἀπόηχο γλυκό
τῆς αἰωνίας γαλήνης.

Ἐπάνω στή μορφή μας
πρόσθεσε
κάτι σάν θλίψι ἀδιόρατη,
μιά τρυφερή σιωπή
γεμάτη συγκατάβαση
καί ἓνα φῶς γλυκό
σέ μάτια κουρασμένα,
σάν σέ καντήλια φωτεινά
σ' εἰκονοστάσι μυστικό
ἀναμένα.

Μέσ' τήν ψυχή
ὠρίμασε ἡ Πίστη
καί στῆς ἀγάπης τήν κυψέλη
πλημμύρισε τό "μέλι".
Σάν μεστωμένο στάχυ
τό κεφάλι σκύβει
ἀναζητώντας, Ἰησοῦ,
τό Θεϊκό Σου στήθος
γιά νά γείρει...

Παιδική ανάμνηση

Μεγάλε Φίλε,
μαζί μέ Σένα
ἔζησα
τ' ἄθῳα παιδικά μου
χρόνια·
μαζί μέ Σένα
μέχρι τώρα ποῦρθανε
στά χρυσαφιά μαλλιά μου
χιόνια.

Θυμᾶμαι...
ὦ, ἀνάμνηση
τρυφερή ἱερή μου!
πόσο γλύκαινες
τότε Χριστέ μου
μυστικά ἀδιόρατα
τὴν μικρούλα ζωή μου.

Καμμιά αἴσθηση
τότε “πενίας”.
Ἡ ἀθωότης τῶν χρόνων ἐκείνων,
Σέ κρατοῦσε κοντά μου
ὦ, ἀγία Χαρά μου.

Πριγκιπόπουλο τότε
στ' ἀλήθεια
στολισμένο ἀπ' τό Θεῖο Σου
βλέμμα·
στό μικρό μου κεφάλι,
ἡ ἀγάπη Σου
στέμμα.

Μαζί μου ήσουν
όταν έτρεχα
στ' άνθισμένα χωράφια·
μειδιοῦσες κυττῶντας
τά τρελλά μου παιχνίδια
στ' άνθοστόλιστα στάχυα.

Στό πλευρό μου είχες βάλει
Άγγελό Σου προστάτη,
όταν τό παλιό μας τό κάρρο
κυλοῦσε,

στό δρομάκι κοντά
στόν όλάνθιστο φράχτη,
φορτωμένο τ' άδέλφια κι έμένα,
στά παιδικά ταξίδια μας
τά όνειρεμένα.

Στό φτωχικό δωμάτιο
τήν παιδική φωλιά μου,
τήν πρώτη άγάπη ζήσαμε
Χριστέ μου Βασιλιᾷ μου.

Θυμάμαι, καθώς διάβαζα
τά Πάθη Σου σ' εικόνες,
τά δάκρυσά μου τρέχανε
σάν τής βροχής σταγόνες.
...Παρηγοριά άνεξίτηλη
σέ έποχές θλιμένες
πώς τών δακρύων οί άπαρχές
ήταν για Σέ χυμένες.

Τά τελευταία δάκρυα
όπως τά περασμένα
καί πάλι εϋδόκησε Χριστέ,
νάναι για Σέ χυμένα.

᾿Ετος μηδέν...

Παραμονή Χριστούγεννα!

᾿Ετος μηδέν κι απόψε,

σάν καί τότε...

Χρόνος μηδέν, ὥρα μηδέν,

ἢ ὥρα ἢ δική Σου!

Μυριάκριβη Ἀγάπη μου,

πρωτόγνωρ ᾿ή τρυφή Σου!

᾿Ολα τοῦ κόσμου,

στό μηδέν,

καί ὅλα τά δικά μου.

Ἀπόψε “Βασιλείαν Σήν”

ἀρχίζει ὁ χρόνος νά μετῶ,

Ἀστέρι μου Θεόμορφο,

Χριστέ, Θεέ, Λατρεία μου!

Ἀθάνατη χαρά μου!

30 - 33 μ. Χ

Τέθριππο γρήγορο ὁ νοῦς
καί ἡ καρδιά ἰχνηλάτης
σέ στοχασμούς τοῦ αὐριο
σέ νοσταλγία τοῦ χθές.

Στό αὐριο ἰκέτιδα
τοῦ Θείου Σου ἐλέους,
στό χθές, ἄχρονο πέρασμα
σ' ἀγαπημένες μέρες.

Μέρες δικές Σου Κύριε
σάν τόν παλιό Παράδεισο
μ' ἀγγελικές χαρές
καί μιά ἀγάπη ἄβυσσο...

Θεέ μου, πόθησα νά δῶ
ἡμέρα μιά δική Σου
στῆς ἐξορίας τή νύχτα μου,
ἀνατολή ἡ Μορφή Σου.

Στά ἀκρολίμνια τά χρυσᾶ
στή γῇ τῆς Γαλιλαίας,
στά στενορύμια τά παλιά
στίς πόλεις τῆς Γιουδαίας.

Νά σκύψω νά γλυκασπαστῶ
τά ἵχνη τῶν ποδῶν Σου
ν' ἀγιασθοῦν τά χεῖλη μου,
ν' ἀναστηθῇ ἡ καρδιά μου.

Νά τρέξω Ἀγαπημένε μου
μαζί μέ τόν λαό Σου
στήν ἔρημο, στό Ἑλαιῶν,
στίς κῶμες καί στή λίμνη.

Νά Σέ κυττάξω τή στιγμή
π' ἄδειαζες τήν καρδιά Σου
καί τῆς Ζωῆς ὁ χείμαρρος
χόρταινε τά παιδιά Σου.

Νά δῶ τήν ἑξαλλη χαρά
τοῦ παραλύτου ποῦ τρεχε
καί τοῦ τυφλοῦ τό βλέμμα
ὅταν πρωτοαντίκρυσε
τό Φῶς τοῦ κόσμου, Ἑσένα.

Τά γερασμένα πρόσωπα
καί τά σβησμένα μάτια
πού αἶμα κρυφοδάκρυσαν
σέ σκότους μονοπάτια,
νά δῶ πώς ξανανιώνανε
κι ἀστράφταν σάν ἀστέρια
μέ τήν γλυκειά Σου ἄφεση
στά Θεϊκά Σου χέρια.

Ν' ἀνέβω μέ τόν Πέτρο Σου
τούς δύο Ζεβεδαίους
πάνω στό ὄρος τό Θαβώρ
στους κόσμους τούς ωραίους.

Νά Σέ χορτάσω Κύριε
Φῶς ἄκτιστο γλυκό μου,
ὅλου τοῦ κόσμου Φῶς
ἀλλά καί Φῶς δικό μου.

Τή μέρα τοῦ θριάμβου Σου
πού ἡ Ἱερουσαλήμ ἐσείσθη,
νάμαι φωνή στή δόξα Σου
καρδιά στά “ῶσαννά” Σου.

Μόνο δέν θάθελα νά δῶ
Χριστέ τά δάκρυά Σου
σάν εἶδες τήν Ἱερουσαλήμ
ν’ ἀπλώνεται μπροστά Σου.

Στό Πάθος Σου καί στό Σταυρό,
“Ἰωάννης” καί “Μαρία”
μαζί, κοντά Σου, δίπλα Σου
μέ ὁδύνη καί λατρεία.

Καί τήν ἀύγῃ τῆς μιᾶς
ἡμέρας τῶν Σαββάτων,
νά τρέξω σάν τόν ἄνεμο
στόν τάφο Σου, Χριστέ μου.

Φιάλη μέ “νάρδο πιστική”
στό στήθος ἡ καρδιά μου
καί θυμιατήρι μυστικό
τό πήλινο κορμί μου.

Κι ὅταν σέ λίγο θά Σέ δῶ
Χριστέ μου Ἀναστημένο,
μέ τήν ψυχή νά Σοῦ τό πῶ
“ἔρχου, καί Σέ προσμένω...”

Τό βλέμμα Σου

(Στραφείς δέ...)

Μέ τούς ἐχθρούς Σου συντροφιά,
στής ἀμαρτίας τή φωτιά
σιμά,
σάν ἄλλος Πέτρος
θερμαινόμεν·
κι ἐνῶ Χριστέ μου ἔπασχες,
μακρυά Σου δειλιασμένος
ἔστεκόμουν.

“Δοῦλοι” καί “Δοῦλες”
τριγυρίζανε κοντά μου,
πρόσωπα σκλάβων τραγικά,
πού μιά ζωή στερήθηκαν
τό Φῶς Σου,
καί τώρα δείχναν ἄβυσσο
τό μῖσος τους
γιά κάθε τι
δικό Σου.

Κι ἐνῶ οἱ “Φαρισαῖοι”
μέσα στά βδελυρά συνέδρια
Σέ βασανίζαν,
καί τό Πανάχραντο
καί Θεϊκό Σου Πρόσωπο
ραπίζαν,
μόνον καί ἄφιλο Χριστέ
Σ’ ἀφῆκα
γιατί “τήν πρώτη μου ἀγάπη
ἀφῆκα”.

Μέσα στά βάθη τῆς ψυχῆς μου
τό σιωπηλό Σου τό παράπονο,
γλυκό κι ἄφωνο μίλημα
καί Θεϊκῆς συγγνώμης μήνυμα
ἦρθε, τήν ἀγάπη ν' ἀναστήσει
μέσ' τῶν δακρύων τό μεθύσι.

Ἀπ' τήν ἀστείρευτη ὁμορφιά Σου
ᾠραῖε μου Χριστέ μαγεύτηκα
κοντά Σου τί δέν γεύτηκα;
Ὅλα τά ὠραῖα καί τά Θεῖα
καί τᾷπειρά Σου μεγαλεῖα.

Δόξα, τιμή, προσκύνησις
στήν Θεία Σου εὐσπλαγχνία.

Ἱερουσαλήμ
(Ἱ Οδός Μαρτυρίου)

Στενορύμι πληκτικό
καί βουερό,
μικρομάγαζα,
πραμάτεια ἀπλωμένη,
τοῖχοι γκρίζοι
ἀπ' τόν καιρό.

Στά κατώφλια τά παλιά
τ' ἀψιδωτά,
Ἑβραῖοι ἔμποροι
ψαρεύουνε πελάτες·
κάποιοι Ραβῖνοι
ἀγέρωχοι περνοῦν,
ζητιᾶνοι ἱκετεύουν
τούς διαβάτες.

Τό Πραιτώριο βαρύ
καί βλοσυρό
- θαρρεῖς σάν πρόσωπο
Ρωμαίου στρατιώτη -
τήν ἐξουσία τοῦ Καίσαρα
θυμίζει στόν λαό
καί τήν χαμένη δόξα
τοῦ Ἰσραήλ τήν πρώτη.

Ἰδοὺ ὁμῶς ἔρχεται
ὄχλος πολὺς·
ἄγριο κῦμα πού μερνᾷ
φθόνο κι ἀχαριστία·
χτυπιέται, σπρώχνει,
σπρώχνεται,
σάν θάλασσα ἀνταριάζει.
-- Σταύρωσον, σταύρωσον,
κραυγάζει.

Σκοτεινισμένος συφερτός,
κι ἀνάμεσά του
Ἐκεῖνος!
τό Φῶς τοῦ κόσμου
ὁ Χριστός!
σάν ματωμένος ἥλιος
προχωρεῖ
καί πάει νά βασιλέψη.

Στόν πληγωμένο ὦμο Του,
Σταυρό νά δῶ γυρεύω.
Ὅμως δέν βλέπω...
ΑΝΘΡΩΠΟ βλέπω νά κρατεῖ
στά δύο διπλωμένο·
νεκρό, βαρύ, ἀσήκωτο
χιλιοβασανισμένο·
τό πρόσωπό του ἄλλαζε
συνέχεια μορφές.

Πότε γινόταν ἡ μορφή
τοῦ γέρου τοῦ ζητιάνου,
πότε τοῦ νιοῦ τοῦ ἄσωτου
ποῦ κλαίγε μεθυσμένος·
γιά μιά στιγμή τό πρόσωπο
ἀπελπισμένης πόρνης·
στό τέλος, Θεέ μου εὐσπλαγχνε,
ἐπῆρε τή μορφή μου!

Ἔτρεξα, χύθηκα μπροστά,
κι ὅλα χαθῆκαν γύρω·
τά πόδια Του ἀγκάλιασα,
μέ τήν σιωπή φωνάζω·
-- Χριστέ, Θεέ, Πατέρα μου,
γλυκειᾶς ἀγάπης Μῦρο,
ποῦναι ὁ Σταυρός Σου Κύριε
καί ποιόν κρατεῖς στόν ὦμο;

Βαθειά, γλυκειά, ἀπόκοσμη
ἀκούστηκε ἡ φωνή Του
σάν σύριγμα αὔρας λεπτῆς,
μ' ἔκανε νά σκιρτήσω·
-- Σταυρός μου εἶν' ὁ ἄνθρωπος
κι ἡ πτώση του πληγή μου·
τώρα τόν πάω στόν Γολγοθᾶ
γιά νά τόν ἀναστήσω!

Μιά στιγμή

Μές στήν ανέκφραστη
εἰρήνη μιᾶς στιγμῆς
ἀληθινά δικῆς Σου,
σάν κουρασμένο περιστέρι
ἀναπαύτηκε ἡ ἀγάπη μου
ἐπάνω στή δική Σου.

Στόν Θεϊκό τόν πλοῦτο
μέσα τῆς ἀγάπης Σου,
ἡ φτώχεια μου πεθαίνει.
Τό ζωογόνο φίλημά Σου,
Κύριε,
τήν πεθαμένη μου χαρά
ἀνασταίνει.

Πρός Ἑμμαούς

Ἀχόρταγα,
μέ πόθο ποῦχε δύναμη λιμοῦ
καί θέριζε τά σπλάγχνα,
τό βλέμμα πάντα τύλιγε
τούς Τρεῖς πού περπατοῦσαν
πρός τήν πολίχνη “Ἑμμαούς”
ἀνήμερα τό Πάσχα.

Τοῦ κόσμου,
πού μέ ἐκλείνε στή φυλακή τῆς ὕλης,
γιά νά ξεφύγω πόθησα·
παράθυρο ν’ ἀνοίξω,
καί μέσ’ τόν ἄλλο νά βρεθῶ
τό ὄνειρο νά ζήσω.

Νά περπατήσω
πλάϊ Σου Θεέ ἀγαπημένε·
νά μοῦ χαϊδέψει τήν ψυχή
ἡ λατρευτή φωνή Σου,
ν’ ἀγαλλιάση ἡ σάρκα μου
μαζί καί τά ὀστᾶ μου.

Ἡ θλίψη μου χιονόβουνο
σέ καυτερό λιοπῦρι
νά λιώνει καί νά γίνεται
χαρᾶς πλατύ ποτάμι
σάν ἡ φωνή Σου τρυφερή
θά μέ γλυκομαλώνει.

-- Γιατί βαδίζεις σκυθρωπή
ψυχή ἀγαπημένη;

Κι ἐγώ·

-- Χριστέ μόνος Ἐσύ
δέν ξέρεις τί συμβαίνει;

Ὁ ἐαυτός μου δήμιος
μακρυά Σου μ' ἀργοσέρνει.

Κι Ἐσύ·

-- ὦ ἀνόητη ψυχή,
βραδεία τοῦ πιστεύειν,
οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν
πρίν εἰς τήν δόξαν εἰσελθεῖν
τοῦ Οὐρανίου Πατρός σου;

Τῷ Κυρίῳ μου Ὁ Ἰησοῦ Χριστῷ

Μαργαριτάρι μου!
Τό μάργαρο τοῦ πόνου Σου
χύθηκε πάνω στὸν Σταυρό
για χάρι μου
Μαργαριτάρι μου!

Μαργαριτάρι μου!
Στά ἡλιόμορφα τὰ μάτια Σου
τό Θεϊκό Σου δάκρυ μάργαρο
για χάρι μου,
Μαργαριτάρι μου!

Μαργαριτάρι μου!
Ὁ Θεϊκός Σου πόθος πύρινος
τὴν Χάρι Σου ἀνάβλυσε
για χάρι μου,
Μαργαριτάρι μου!

Μαργαριτάρι μου!
Στῶν πατρικῶν τῶν οἰκτιρμῶν τὰ σπλάγχχνα
ἡ Θεϊκὴ συμπόνοια μάργαρο
για χάρι μου
Μαργαριτάρι μου!

Μαργαριτάρι μου!
νά Σ' ἀποκτήσω εὐδόκησε·
Σύ πλούτησέ με πού ἐπτώχευσε
για χάρι μου,
Μαργαριτάρι μου!

ΜΕΡΟΣ Δ

Θεομητορικός Ποιητικός Κύκλος

Στήν Θεοπρομήτορα Ἄννα

Πάνσεμνη Ἄννα,
τά δάκρυα
τῶν μυστικῶν σου προσευχῶν,
μαργαριτάρια ἀστραφτερά
μές στόν βυθό τοῦ Θείου Του ἐλέους.

Πόθος ἀνίκητος
στό πέρασμά τοῦ χρόνου
“ὁ καρπός”,
καί σοῦ ἐδόθη,
σάν ἡ σεπτή σου κεφαλή
ἐλευκάνθη.

Ὁ μητρικός σου κόλπος
“ἐρημος”
π’ ἀνθίσε κρῖνο
μυστικό,
τήν Ἐκλεκτή τῶν ἐκλεκτῶν,
τήν Παναγία Κόρη.

Θεόφρων Ἄννα!
ποιός κάλαμος
νά ὑμνήσει θά μπορούσε
τῆς φιλοθέου σου ψυχῆς
τό ἐλεύθερον,
ὅταν στόν Κύριό σου
εἶπες:

--Τά σά ἐκ τῶν Σῶν
Κύριε, Σοῦ προσφέρω''
κι ἀπόμεινε καί πάλι
ἡ ἀγκαλιά σου
ᾄδεια...

Στήν Γέννησή Σου, Θεοτόκε.

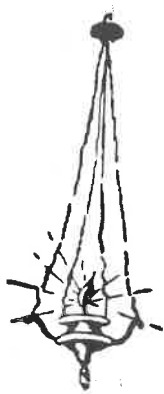
Εὐλογημένε καρπέ
εὐσεβῶν προσευχῶν
καί δακρύων·
νοσταλγία ἀγνή
φιλοθέων ψυχῶν
καί ἁγίων.

Τοῦ Δικαίου Ἰωακείμ
πατρικῆς εὐτυχίας
μειδιάμα·
τῆς θεόφρονος Ἀννης
Θεοσδότου χαρᾶς
ἀγαλλίαμα.

Θειότατον Δῶρον,
Θεϊκῆς εὐσπλαγχνίας
ὑπέρχειλον,
στῶν ἀνθρώπων τό γένος,
καί εἰς ζεῦγος Δικαίων
ὑπέργηρον.

Τοῦ Θεοῦ συνεργός
καί τῆς Χάριτος σκεῦος,
Θεοτόκε Μαρία,
σιωπηλῶς διακονεῖς
τήν ἡμῶν σωτηρίαν,
τῶν Ἀγγέλων Κυρία.

Μυστική τῆς ψυχῆς
θαλπωρή καί γλυκύτης,
Θεοτόκε Μαρία,
ἀνυμνῶ καί δοξάζω
Γέννησίν Σου ἁγίαν,
ὥς Θεοῦ εὐδοκίαν.

Τά Εισόδια

Εισέρχεται
ἡ Ἄσπιλη Κόρη
εἰς τόν οἶκον Κυρίου.
Στ' ἀπαλά καί σεμνά
βήματά Της,
διακρίνω τόν γλυκόνχο
κρότο βημάτων
τῆς πανανθρώπινης
ἐπιστροφῆς
πρός τόν Πλάστη.
Εὐλογημένη Μαρίαμ!

Ὑποδέχεται
Ζαχαρίας ὁ Δίκαιος.
Στό πατρικό του
μεϊδίαμα,
στήν γεμάτη λαχτάρα
ἀγάπης
ἀνοιχτή ἀγκαλιά του,
διακρίνω ΕΚΕΙΝΟΝ
πού “ἀοράτῳ χειρί”
ὑπογράφει
τοῦ ἀνθρώπου τά “εἰσόδια”
στήν περιοχὴ τῆς Χάριτος.
Εὐλογητός ὁ Θεός!

Ἄγαλλιοῦν
τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις
καί πνεύματα Δικαίων
σκιρτοῦν καί χορεύουν
τὴν σωτήρια τούτη ἡμέρα,
πού κι ὁ Θεός κι ὁ ἄνθρωπος
ἀπέκτησαν Μητέρα!

“Εὐαγγελίζου γῇ χαράν μεγάλην.”

Στήν μυστική τρυφή
τῆς Θεϊκῆς Του παρουσίας,
Ἄχραντε,
ὕφάνθηκε ἡ ἄσπιλη
ὁμορφιά Σου.

Στήν Θεία καί ιερή
σιωπή τῆς προσευχῆς,
Ἀμόλυντε,
θεώθηκε ἡ πάναγνη
καρδιά Σου.

Κι ὅταν ὁ Πρωτοστάτης
Γαβριήλ ταχύς ὡς φῶς
“ἐπέστη”,
τῆς ἀρετῆς Σου τό ὑπέρκαλλον
“ἠδέσθη”.

Ἀπ’ τήν ἀγία Σου ψυχή
κι ἀπό τά χεῖλη Σου,
Παρθένα,
Θεοφιλῇ καρπό ἐτρύγησε
ὑπακοῆς στόν Ἕνα.

Ἀσύνορη εἰσδοχή
τῆς Θείας Του ἀγάπης,
Κεχαριτωμένη,
μετά τό “γένοιτο” Σου,
Εὐλογημένη.

Μές τ' ἁγιασμένα σπλάγχνα Σου
τῶν οἰκτιρμῶν τά σπλάγχνα Του
ἐκένωσεν,
καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι,
τόν ἑαυτόν Του
μέ τούς ἀνθρώπους ἔνωσεν.

“Ποῦ πηγαίνεις, Μαριάμ;”

Ποῦ πηγαίνεις, Μαριάμ,
“μετά σπουδῆς πολλῆς
καί χαρμοσύνου βίας”;
Τό πρόσωπό Σου τό σεπτό
φωτίζει μυστική χαρά
κι ἡ Χάρις τῆς ἀγνεΐας.

Τά πέπλα τά παρθενικά
ὁ ἄνεμος ριπίζει,
κι ἡ κτίσις ὅλη προσκυνεῖ
καθώς Σέ ἀντικρύζει
ν’ ἀνηφορίζεις φτερωτή
στήν ὄρεινή Ἰουδαία.

Τό ἱερό σου μυστικό,
τό Ἀγγελοειπωμένο,
στῆς Ἐλισάβετ τήν καρδιά
εὐρέθηκε δοσμένο,
μόλις στή γέρικη ἀγκαλιά
Μυριάκριβη Σέ κλείνει.

Καί τότε ἀντιλάλησαν
τά ὄρη τῆς Ἰουδαίας
ἀπ’ τήν προφητική φωνή
τῆς θεοπνεύστου “Γραΐας”,
πού Μάννα τοῦ Κυρίου της
Σέ προσφωνεῖ σκιρτώντας.

Τοῦ Ζαχαρία ἐκθαμβα
τά μάτια σέ προσβλέπουν,
ἐνῶ τ' ἄφωνα χεῖλη του
μέ δέος σιγοτρέμουν,
καθώς οἱ θεῖοι λόγοι της
τήν πίστη σου βραβεύουν.

Ἔδωσες τό μεγάλο “Ναί”
στό Ἅγιο Θέλημά Του
καί τώρα ἡ παρθενική
ψυχή Σου ἐξυμνεῖ
τά θεῖα μεγαλεῖα Του
καί τ' Ἅγιο Ὄνομά Του.

Χριστούγεννα Παραμονή

Μικρή Βηθλεέμ*,
λευκή Βηθλεέμ,
“σπίτι τῶν ἄρτων”,
ἀπόψε “ὁ Ἄρτος
τ’ Οὐρανοῦ” θά κατεβεῖ,
Τράπεζα μυστική
σ’ ὅσους πεινοῦν
γι’ Αὐτόν, νά στρώσει.

Ζυμώθηκε
κι ἀυξήθηκε
στῆς Μαριᾶμ τὰ σπλάγχνα
ἔχει παρθενική εὐωδιά,
Θείας Ἀγάπης μέλι·
στόν κόσμο τοῦτον
θά “ψηθεῖ”
θά τόν ποθοῦν Ἀγγέλοι.

Στόν ἄνθρωπο
θά προσφερθεῖ
Θεό γιά νά χορτάσει·
θά διακονεῖ ἡ Παναγιά,
στοῦ κόσμου τό γιορτάσι.
Χριστέ μου, ὅποιος Σέ γεύτηκε
ποτέ δέν θά ξεχάσει...

* “Βηθλεέμ” σημαίνει “σπίτι τῶν ἄρτων”.

Μικρή Βηθλεέμ,
λευκή Βηθλεέμ
τοῦ βασιλιᾶ Δαυῖδ
πόλι εὐλογημένη,
ἀπόψε “ἡ Παντάνασσα”
τίς πύλες σου διαβαίνει
κι ὁ Λυτρωτής ν’ ἀνακληθεῖ
στή φάτνη σου πηγαίνει.

“Πῶς μή θαυμάσωμεν, Θεοτόκε;”

Ἦλιος ἡ ἀγάπη Σου, Ἀγνή,
πού δέν γνωρίζει δύση·
ἡ Πίστι Σου, Πανύμνητε,
βουνοκορφή, πού χάνεται
στά νέφη καί στά ὕψη.

Στό Θεῖο Βρέφος σπάργανο
ἡ φλογερή Σου ἀγάπη
κι ὁ κόλπος ὁ Παρθενικός,
ἡ πρώτη ἅγια Τράπεζα,
πού θεῖο πῦρ ἀνάφθη.

Φῶς ἄκτιστο χαροποιό,
χείμαρρος εὐδοκίας
τό Θεϊκό χαμόγελο·
καί τό δικό Σου, Ἀχραντε,
ἀπόσταγμα λατρείας.

Θέα Θεοῦ, Παντάνασσα,
στήν ὄρασί Σου ἐδόθη
καί ἀνεστήθη τῆς Ἐδέμ
ἡ Θέωσις ἡ μυστική,
καί ἡ χαρά ἡ πρώτη.

Ὁ ὕμνος ὁ Ἑδεμικός
τῆς υἱκῆς ἀγάπης
πού ψάλλαν στὸν Παράδεισο
τά χεῖλη Εὐας καί Ἀδάμ
κι εὐφραίνονταν ὁ Πλάστης,

ἀπόψε ξανακούστηκε,
Θεόνυμφε Παρθένα,
ἀπ' τὴν ὠραία Σου ψυχή,
μέ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἄχραντη
κι εὐλογημένη Γέννα.

Φυγή στήν Αίγυπτο

Μέσα στήν ἔρημο
νυχτερινή πορεία
κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια,
Πανάχραντη Μαρία.

Ἐπάνω στήν καρδιά Σου
κοιμόταν ὁ Υἱός Σου,
ὁ θησαυρός τοῦ κόσμου
κι ὁ δικός Σου.

Οἱ συνοδῖται Ἄγγελοι
εὐλαβοῦντο
τό σιωπηλό Σου μεγαλεῖο
κι ἐκθαμβοῦντο.

Τόν δρόμο τόν τραχύ
τῆς ξενιτειᾶς
καρτερικά ἐβάδιζες
στ' ἄγνωστο τῆς νυχτιᾶς.

Τ' ἀχνάρια Σου ἔπρεπε
ν' ἀφήσεις,
γιά νά παρηγορήσεις
τούς "δεδιωγμένους" καί φτωχοὺς.

Σκληρός ὁ ἥλιος
τῆς ἐρήμου·
στό τίμιο μέτωπό Σου,
ρανίδες μύρου.

Ἡ σκέπη Σου δροσιά
κι ἀναψυχή
σ' Ἐκεῖνον πού μέ αὔρες
ζωογονεῖ τή γῇ.

Παρηγοριά μικρή
ὁ ἵσκιος κάποιας φοινικιάς·
Μάννα τῶν “δεδιωγμένων” Σύ,
κι Ἐκεῖνος Βασιλιάς.

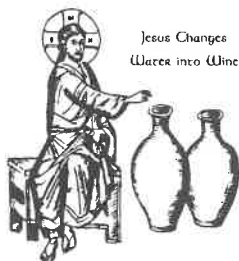
Στόν “Γάμο τῆς Κανᾶ”

Στήν ἀνθοστόλιστη Κανᾶ
μέσα στοῦ γάμου τῇ χαρά,
Νύμφη Ἀνύμφευτε Ἐσύ,
τό Θεῖο ζήτησες κρασί
γιά κάθε “ἀμέθυστη” ψυχή.

Τ’ ἀνθρώπου Πρέσβειρα χρυσῇ
τόν “Βότρυ” βλάστησες Ἐσύ,
π’ ἀθανασία μᾶς κερνάει·
κι ὅποιος καί μιά φορά γευτεῖ,
ποτέ δέν ξεμεθάει.

Πέτρινη λύκιθος, Ἀγνή,
καί μένα ἡ ψυχή μου
καί μέσ στοῦ “γάμου” τῇ γιορτῇ
στέρεψε τό κρασί μου...

Μέ τῶν δακρύων τό νερό
θά τήν ξαναγεμίσω
καί τό μεθύσι τοῦ Ληστῆ
πάνω στόν ξύλινο σταυρό,
θά τό ξαναμεθύσω...

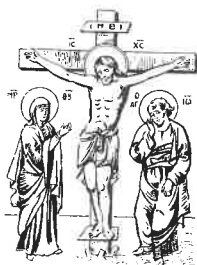
· Η Θεοτόκος πάσχουσα

Στοῦ Γολγοθᾶ τόν βράχο, Ἄχραντε,
καί Σύ σταυρώθης δίπλα στόν Υἱό Σου·
τήν μυστική δική Σου σταύρωση
Ἐκεῖνος μόνον ἔνοιωσε
καί μέτρησε τόν πόνο τόν δικό Σου.

· Η ἄσπιλη φιλόθεη ψυχή Σου
στόν πόνο Του ἐπάνω καθηλώθη,
ξεσχίσθηκε, αἱμάτωσε, πληγώθη.
Στά ματωμένα Πόδια Του ἐμπρός,
Θείας Λατρείας ὀλοκαύτωμα
ὁ ἀλάλητός Σου στεναγμός.

Τά δάκρυά Σου, Θεοπόθητη θυσία,
τοῦ Ἑσταυρωμένου ἔσβησαν τήν δίψα,
Εὐλογημένη, σπλαγχνική Μαρία,
καθώς τήν ἄνυδρη ἔρημο τοῦ μίσους
ματόβρεχος καί Μόνος τήν περνοῦσε.

Θεόστεπτη Βασίλισσα τοῦ πόνου!
ὑπέρκαλλο τό στέμα Σου Ἑσένα·
δῶρο ἀπ' τά Χέρια Του τά πληγωμένα
στόν θρόνο ἐκεῖ τοῦ Γολγοθᾶ,
Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί Θυγατέρα.

Τῇ σεπτῇ Κοιμήσει Σου

Θεόστεπτε Παντάνασσα
Ἄχραντε Θεομήτορ,
ὑπὸ πτερύγων Θεϊκῶν
ὑπνωσας θάνατον θνητῶν
τῇ σῇ σεπτῇ Κοιμήσει,
ὥς ἐν ἡλίου δύσει.

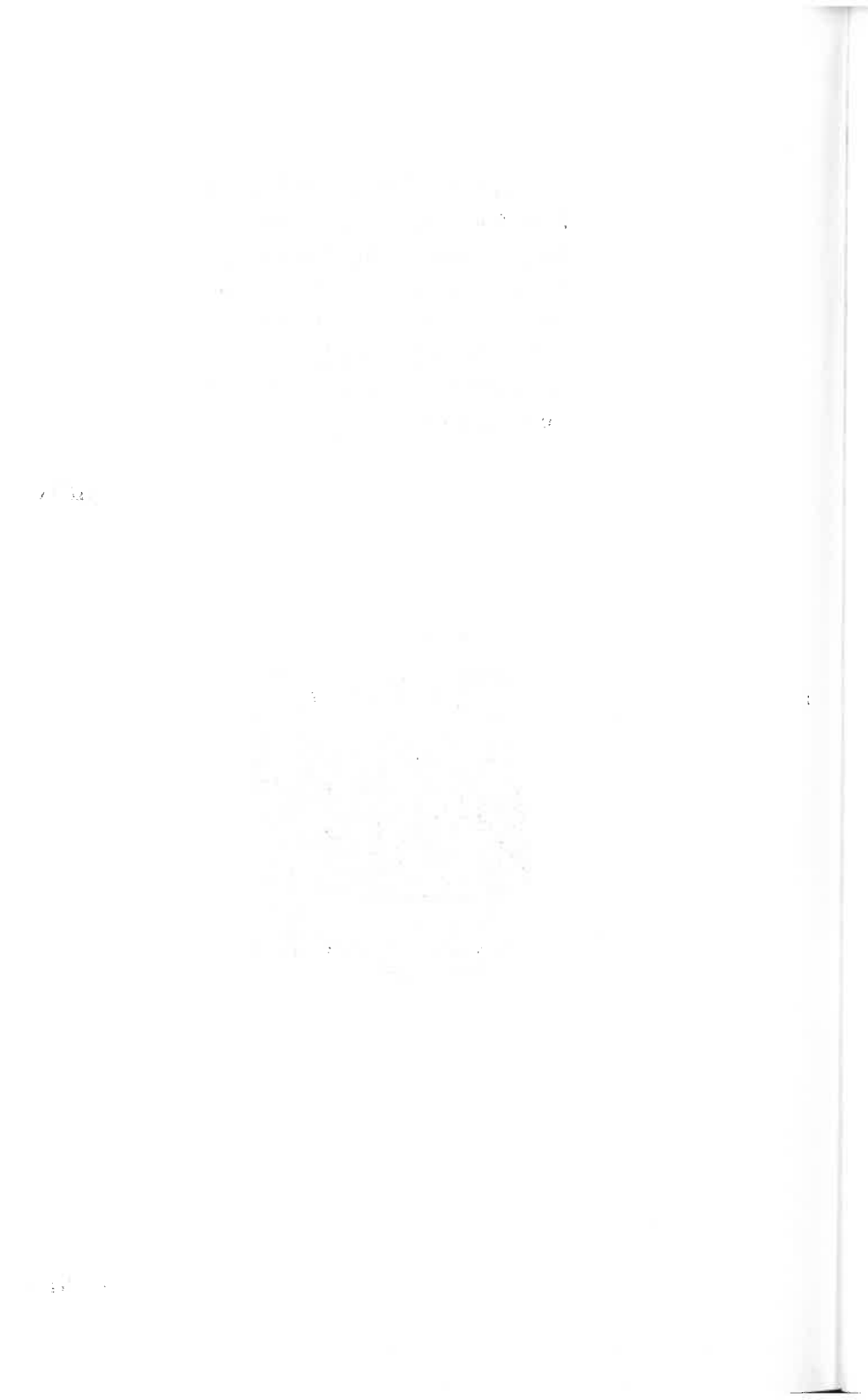
Ἡλιόμορφος, χάριεσσα,
εὐώδης ὡς τό κρίνον,
ἀνῆλθες πρὸς συνάντησιν
ἔδραμες πρὸς Ἐκεῖνον,
Ὅς ἐν τῇ σῇ γαστρί
Θεός ὢν ἐνηνθρώπησεν,
ὦ, γλυκασμέ ἀθάνατε,
Θεόσδοτε τρυφή.

Ἐν τῇ σεπτῇ Κοιμήσει Σου
καί Θεία Μεταστάσει,
τόν κόσμον οὐ κατέλιπες
“κλαυθμῶνος ταῖς κοιλάσι”·
μετά στοργῆς τε καί σπουδῆς
ἀγρύπνως ἐποπτεύεις
καί γένος τό ἀνθρώπινον
ἀπαύστως προστατεύεις.

ὦ, Μῆτερ, Μῆτερ, Μῆτερ μου!
 Σύ δῶρον τοῦ Θεοῦ μου
 ψυχῆς μου ἡ παράκλησις,
 φαιδρά ἀνγή τοῦ νοῦ μου·
 ἱάσαι τά συντρίμματά
 ὁλοκληρίας πρώτης
 κι ὁδήγησον, ὅπου Χριστοῦ
 Θεία Μακαριότης.

Ἀμήν.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

A. ΑΥΛΟΣ ΘΕΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο μυστικός αυλός	σελ. 5
Πώς νά Σέ πῶ;	6
Λήθη	8
Ἐσπέρα	9
Ἰκεσία	10
Πάτμος	11
Τό τελευταῖο δῶρο	12
“Θεοῦ γεώργιον”	13
Μεγάλῃ Πέμπτῃ	15
Νύχτα Μεγάλῃς Παρασκευῆς	16
Τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου	19
Στόν Ἀθάνατο Πολυαγαπημένο	21
“Τολμήσας ἠτήσατο...”	23
Πόθος	24
Πάτερ, ἄφες...	26
Στόν Πληγωμένο μου Θεό	27
Προσευχή τοῦ Μεγάλου Σαββάτου	28
Συνάντησις	29
Ἡ ἀγάπη Σου	30
Θεοφάνεια	31
Στό Πανάγιον Πνεῦμα	32
Δυό λέξεις	33
Στοχασμοί Προσευχῆς	34
Ἀγρυπνία	36
Ἀγγιγμα	38
Πνεῦμα ὁ Θεός	39
Στό Λυκόφως	40

B. ΚΥΤΤΩΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ

Προσμονή	44
----------	----

Ἀπόμακρα φῶτα	45
Ἐπιστροφή	47
Αἴσθησις ψυχῆς	48
“Ἐδίψησέ Σε ἡ ψυχὴ μου”	50
Θεέ μου!	51
Ὁ τελευταῖος πόθος	53
Τά δῶρα	55
Θεέ μου Πρωτομάστορα	57
Τό “ταξίδι”	58
Νυχτερινό	60
“Ὁψίας δέ γενομένης...”	61

Γ. ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΣ’ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Πορεία μέσ’ τόν χρόνο	64
Παιδική ἀνάμνησις	66
Ἔτος μηδέν	68
30 - 33 μ. Χ.	69
Τό βλέμμα Σου	72
Ἱερουσαλήμ (Ὁδός Μαρτυρίου)	74
Μιά στιγμή	77
Πρός Ἐμμοῦς	78
Μαργαριτάρι μου!	80

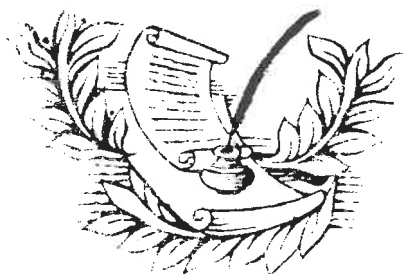
Δ. ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Στήν Θεοπρομήτορα Ἄννα	82
Στήν Γέννησή Σου, Θεοτόκε	84
Τά Εἰσόδια	86
“Εὐαγγελίζου γῇ χαράν μεγάλην”	88
“Ποῦ πηγαίνεις, Μαριάμ;”	90
Χριστοῦγεννα Παραμονή	92
“Πῶς μή θαυμάσωμεν, Θεοτόκε;”	94
Φυγή στήν Αἴγυπτο	96

Στόν “Γάμο τῆς Κανᾶ”
Ἡ Θεοτόκος πάσχουσα
Τῇ σεπτῇ Κοιμήσει Σου

98
99
100

* * *

Τό παρόν βιβλίο ἐκτυπώθηκε
στό Τορόντο τοῦ Καναδά

